Conclusie van de Advocaat-Generaal J. Gand van 9 december 1965[1]

Mijnheer de President, mijne heren Rechters,

De vennootschap Pugliesi, gevestigd te Giovinazzo (Bari) stelt bij U een beroep in op grond van artikel 33 van het E.G.K.S.-Verdrag tegen de beschikking van 13 november 1964 waarbij de Hoge Autoriteit van haar betaling vordert van een bijdrage voor de schrootverevening ad 39.329.539 lire.

Deze vennootschap heeft twee bedrijven : de eerste, te Bari, omvat voornamelijk een oven met een capaciteit van 7 ton en een walserij voor naadloze stalen buizen met een produktie van 1.000 ton per maand; in het tweede, te Giovinazzo, wordt een Martin-oven (capaciteit 20 ton) geëxploiteerd, alsmede een gieterijbedrijf met 5 schachtovens (produktie 280 ton per maand), een walserij (produktie 2.000 ton per maand) en een smederij voor de bewerking van schroot (produktie 100 ton per maand). Het feit dat het bedrijf mede sectoren bevat die, zoals het gieterijbedrijf en de smederij, niet onder het Verdrag en de schrootverevening vallen, geeft uiteraard aanleiding tot onzekerheid en moeilijkheden bij de vaststelling van de grondslag voor de bijdrage.

Voor de periode april 1954 tot november 1958 had de vennootschap Pugliesi een hoeveelheid gekocht schroot van 129.614 ton opgegeven. Alvorens de bestreden beschikking te nemen, deed de Hoge Autoriteit enige malen door de Société fiduciaire Suisse in de bedrijven van verzoekster een onderzoek instellen te weten in april 1957 over de periode van 1 april 1954 tot 31 januari 1957, in april 1960 over de periode van 1 februari 1957 tot 30 november 1958, terwijl voorts in 1961 een controle op verzoek van de onderneming zelve plaatsvond. Hierop volgde een briefwisseling, waarvan een gedeelte werd geproduceerd. Op grond daarvan bracht de Hoge Autoriteit de litigieuze hoeveelheid van 25.372 ton tot 10.520 ton terug en verving aldus de opgegeven hoeveelheid van 129.614 ton door een aan de bijdrage onderworpen hoeveelheid van 140.134 ton. Dit resultaat werd neergelegd in een op 8 april 1963 aan verzoekster toegezonden afrekening, waartegen laatstgenoemde bij brief van 18 juni 1963 haar bezwaren voordroeg.

Dit zijn de omstandigheden welke tot de bestreden beschikking van 13 november 1964 hebben geleid. Daarin wordt verklaard dat uit de gedane verificaties blijkt dat de aangiften van verzoekster onjuist waren en derhalve rectificatie behoefden. Zij geeft een tweevoudige uiteenzetting — namelijk een van chronologische aard en voorts een naar gelang der verschillende onderwerpen — van de vastgestelde

1 — Vertaald uit het Frans.

onjuistheden welke wij thans dienen te relateren niettegenstaande de ietwat droge aard der materie.

Allereerst wordt in een tabel voor de verschillende afrekeningstijdvakken een overzicht gegeven van het aan de bijdrage onderworpen schroot gelijk dit na de verhogingen der opgegeven hoeveelheden werd vastgesteld; deze verhogingen bedragen *8.703* ton voor het gehele tijdvak van 1 april 1954 tot 31 januari 1957, en *1.817* ton voor de periode van 1 mei 1957 tot 30 november 1958; de aangifte voor het tijdvak 1 februari 1957 tot 30 april 1957 werd juist geacht. Het totaal der vastgestelde verschillen (8.703 + 1.817) beliep *10.520* ton.

Vervolgens worden in de beschikking de onvoldoende aangiften geanalyseerd, ditmaal evenwel niet meer chronologisch doch naar gelang van de produkten of hun bestemming. In de opgegeven hoeveelheid moeten dan de volgende rectificaties worden aangebracht :

Verhogingen :

— 106 ton ontvangen, doch bij vergissing niet opgegeven aankoopschroot. Verzoekster voert op dit punt geen verweer en erkent het bestaan van haar bijdrageschuld.

— 1.055 ton ontvangen aangekocht schroot, welke de onderneming beweert te hebben bestemd voor haar geïntegreerde ruwijzer-gieterij (een sector, welke krachtens bijlage I niet onder het Verdrag valt) doch zonder daarvan het nodige bewijs te leveren.

— 9.200 ton door Pugliesi ontvangen schroot en door haar beschouwd als materiaal bestemd voor hergebruik. De Hoge Autoriteit daarentegen is van oordeel dat het hier gaat om een vermeerdering van de voorraden en tracht dit aan te tonen aan de hand van de balans van binnenkomend en uitgaand schroot, waarop wij hierna nog zullen terugkomen.

— 364 ton verkocht schroot, ten onrechte afgetrokken als zijnde afkomstig van de voorraad schroot van de ruwijzer-gieterij welke niet aan de bijdrage onderworpen is.

— 1.347 ton door de staalfabriek aan de gieterij afgeleverd schroot, waarvoor geen bevredigende verklaring werd gegeven.

Op het totaal van deze bedragen, namelijk 12.072 ton, moet in mindering worden gebracht :

— 1.552 ton schroot door de staalfabriek aan de gieterij afgestaan, welke volgens de Hoge Autoriteit in mindering mogen worden gebracht.

De verhoging van de belastbare hoeveelheden wordt aldus teruggebracht tot de bovengenoemde hoeveelheid van 10.520 ton.

Er bestaat geen verschil van mening over de hoeveelheden bestemd voor staalgietwerk — die van de bijdrage zijn vrijgesteld — noch ook over de toegepaste heffingstarieven welke verschillen naar gelang van de tijdvakken met betrekking waartoe de onjuiste opgaven zouden zijn gedaan. Het gehele geschil betreft slechts de vraag of de hierboven aangegeven hoeveelheden schroot geacht moeten worden aan de bij-

drage onderworpen te zijn. Het betreft hier niet „een beroep in volle omvang" zoals in geval van een geldboete opgelegd krachtens artikel 36, maar een beroep tot nietigverklaring. Het is niet de taak van het Hof het bedrag der verschuldigde bijdrage vast te stellen, doch slechts om uitspraak te doen over de wettigheid der bestreden beschikking.

Verzoekster doet haar beroep allereerst steunen op de grief dat de beschikking in strijd is met de beginselen van het bewijsrecht en dat zij niet behoorlijk met redenen is omkleed. Zij bespreekt de verschillende verhogingen en betoogt dan dat zij evenzovele schendingen van de beschikkingen 2-57 opleveren, daar zij schroot aan de bijdrage onderwerpen ten aanzien waarvan zij meent aan te tonen — voor zover zij zich tot bewijs gehouden acht — dat zij werden doorverkocht, gebruikt in de gieterij, dan wel bestemd voor hergebruik of voor smederijprodukten.

A — Verzoekster wijst er in de eerste plaats op dat de beschikking ten aanzien van de rectificaties van 1.055, 9.200 en 1.347 ton uitdrukkelijk stelt dat de onderneming niet het bewijs heeft geleverd dat dit schroot elders dan in de staalfabriek werd gebruikt, welk feit — ware het bewezen — tot vrijstelling van de vereveningsbijdrage geleid zou hebben; voor de hoeveelheid van 364 ton maakt de Hoge Autoriteit een bezwaar van gelijke aard. Het bedrijf van verzoekster omvat echter een sector, namelijk de staalfabriek, welke aan het vereveningsmechanisme is onderworpen, doch ook een andere, namelijk de gieterij, waarvoor dit niet het geval is; derhalve zou op verweerster de bewijslast rusten dat het schroot in werkelijkheid tot een zodanig doel werd gebezigd, dat de verkrijging daarvan onder het vereveningsstelsel valt en de Hoge Autoriteit mag niet, gelijk zij heeft gedaan, die bewijslast omkeren. Zo is het bij voorbeeld niet voldoende te beweren dat de hoeveelheid van 10.520 ton werd geschat aan de hand van boekhoudkundige bescheiden, onderzocht bij de controles in het bedrijf in de jaren 1957, 1960 en 1961, daar zij zich niet nader uitspreekt over de inhoud en de waarde van deze stukken en voorts geen enkele aanwijzing verstrekt ten aanzien van de procedure welke bij de analyse en de interpretatie werden gevolgd.

De hoge Autoriteit merkt hiertegen op dat de onderneming voor de ruwijzer-gieterij nimmer boekhoudkundige gegevens heeft verschaft, zodat het niet mogelijk was de verdeling van de aankoop en het verbruik over de verschillende bedrijfssectoren te controleren. Zij heeft een algemene balans opgemaakt van het binnenkomend en uitgaand schroot (welke overigens slechts betrekking heeft op het tijdvak vóór 1 februari 1957) en wel ten dele op grondslag van de opgaven van verzoekster en de door haar overgelegde stukken met betrekking tot de lading schroot voor iedere aftap. Nu deze berekeningen niet overeenstemmen, dient daaruit te worden afgeleid, dat de onderneming ook in haar staalfabriek niet opgegeven materiaal verbruikte. Tevergeefs tracht verzoekster aan te tonen dat het hier materiaal betreft hetwelk werd verkocht of voor

hergebruik bestemd en derhalve mocht worden afgetrokken; het gaat niet om de werkzaamheden van de verschillende bedrijven welke zich langs andere wegen het nodige materiaal konden verschaffen, doch om het teveel aan schroot aanwezig in de staalfabriek.

Voorts betwist de Hoge Autoriteit dat zij dusdoende de bewijslast omkeert. Het staat aan de onderneming een verklaring te geven voor de aanwezigheid van een grotere voorraad schroot dan werd opgegeven, alsmede van het feit dat de algemene balans van inkomend en uitgaand schroot in tegenspraak is met de door haar gedane aangiften.

Doch de vennootschap Pugliesi richt harerzijds tot de Hoge Autoriteit het verwijt — en niet zonder enige schijn van reden — dat zij aldus het punt van geschil tracht te verplaatsen en de ter motivering van haar beschikking aangevoerde gronden te wijzigen. In deze beschikking immers had zij zich ertoe beperkt te verklaren dat het bewijs voor verbruik in de gieterij, voor verkoop of voor hergebruik, niet was geleverd en tot de veronderstelling dat het schroot werd toegewezen aan de staalfabriek, dan wel bestemd voor de vermeerdering der voorraden. Niet werd echter beweerd dat de vennootschap nog ander schroot ontvangen zou hebben dan hetgeen in de aankoopfacturen en het orderregister werd geboekt, gelijk zij in haar conclusie van antwoord impliciet stelt. Verzoekster wilde aan de hand van de bestreden beschikking aantonen dat de litigieuze hoeveelheden tot hergebruik waren bestemd of voor ruwijzer-gietwerk — hiertoe dienen de overige middelen van beroep welke wij hierna zullen behandelen —; doch het antwoord van verweerster houdt uiteindelijk in, dat aan het bewijs hetwelk verzoekster beweert te leveren, iedere waarde wordt ontzegd.

Hoe dient deze argumentatie van partijen te worden beoordeeld?

Allereerst is niet betwist dat de onderneming Pugliesi voor de sector „gieterij" — welke niet onder het Verdrag valt — geen afzonderlijke bedrijfsboekhouding voerde. Uiteraard is haar bewering juist, dat zij de bedrijfsonderdelen welke buiten de staalproduktie staan, mag organiseren op de wijze welke zij het nuttigst acht. Doch dit brengt noodzakelijkerwijs gevolgen met zich mede voor de aan het Verdrag en dus aan het vereveningsstelsel onderworpen sector, daar de hoeveelheid omgegaan schroot niet kan worden vastgesteld op grond van een globale boekhouding.

Anderzijds dient aan de Hoge Autoriteit — daar anders het vereveningsmechanisme iedere betekenis zou missen — het recht te worden toegekend — gelijk Gij reeds hebt beslist — om aan de onderneming welke geen enkele boekhouding bezit een ambtshalve schatting op te leggen; maar men kan haar evenmin de bevoegdheid ontzeggen tot rectificatie van de opgaven ener onderneming welker boekhouding onvolledig is, zij het op voorwaarde dat zij deze rectificatie behoorlijk motiveert. Wat de onderneming betreft, deze behoudt steeds de mogelijkheid om de juistheid van de door de Hoge Autoriteit aangenomen cijfers voor de rechter te betwisten en de in haar eigen opgaven gedane berekeningen te verdedigen.

Ten slotte komt het ons voor dat men in de onderhavige materie geen streng beroep kan doen op het begrip „bewijslast". Het gaat er uiteindelijk om tot een redelijke mate van zekerheid te geraken op grondslag van de door elk der partijen geproduceerde stukken en van het daarop door de wederpartij gegeven antwoord, waarbij het de rechter vrijstaat een deskundigenonderzoek te gelasten indien hij zich niet voldoende voorgelicht acht.

De grief dat de bestreden beschikking niet met voldoende redenen zou zijn omkleed, achten wij niet aanvaardbaar. De Hoge Autoriteit heeft voor elke rectificatie de overweging aangegeven waarop zij berust. Deze gronden mogen al of niet juist zijn — deze vraag behoort tot de behandeling van het bodemgeschil — zij zijn in ieder geval tot uitdrukking gebracht.

Wij gaan thans over tot de behandeling van de overige middelen van beroep waarmede verzoekster de wettigheid van de in haar opgaven aangebrachte wijzigingen betwist.

B — De onderneming Pugliesi klaagt er over dat bij de bestreden beschikking geen ontheffing werd verleend voor een deel van het in haar gieterij gebruikte schroot, zulks hoewel blijkens bijlage I, noot 5, het ijzergietwerk niet aan het Verdrag onderworpen is en de daartoe gebezigde hoeveelheden schroot derhalve evenmin onder het vereveningsstelsel vallen.

Zij stelt tot dit doel 3.954 ton te hebben gebruikt. De Hoge Autoriteit laat hiervan slechts een hoeveelheid van 1.552 toe en wijst enerzijds 1.055 ton af welke beschouwd zouden moeten worden als schroot aangekocht gedurende de periode 1 april 1954 tot 31 januari 1957 en anderzijds een hoeveelheid van 1.347 ton welke over de periode van 1 mei 1957 tot 30 november 1958 door de staalfabriek aan de gieterij zouden zijn afgestaan. De Hoge Autoriteit achtte deze bestemming niet bewezen en de beide litigieuze hoeveelheden, te zamen 2.402 ton, worden onder twee rubrieken van de bestreden beschikking opgenomen.

Hoe tracht verzoekster de door haar opgegeven cijfers te rechtvaardigen? Allereerst door uit te gaan van de gedurende de werking van het vereveningsstelsel verkochte gieterijprodukten. Ter ondersteuning van haar beroep legt zij uittreksels over van haar facturenboek (produktie 10), waaruit zou blijken dat de verkochte en behoorlijk gefactureerde kwantiteiten 3.444 ton zouden belopen. Hieraan voegt zij nog 200 ton gieterijprodukten toe welke zij tot eigen gebruik binnen de beide onderdelen van haar bedrijf zou hebben gebezigd. In totaal zouden de eindprodukten van de gieterij in ronde cijfers 3.650 ton hebben belopen.

Op deze grondslag tracht zij de daartoe gebruikte hoeveelheid schroot te reconstrueren, en voegt daaraan 10 % toe voor verlies tijdens het arbeidsproces; zij komt aldus tot een hoeveelheid van 4.015 ton, welke derhalve hoger is dan die waarvoor zij vrijstelling van de bijdrageplicht verlangt; hieruit concludeert zij dan dat het in rekening brengen van 1.055 en 1.347 ton niet gerechtvaardigd is.

Over de waarde van deze argumentatie kan men verschillend denken : men kan haar op technische gronden betwisten, dan wel de waarde betwijfelen van de overgelegde facturen — tot beoordeling waarvan wij ons niet in staat achten — het punt verdient evenwel bespreking. Wij moeten dan tot onze spijt vaststellen dat de Hoge Autoriteit zich hier tot een enkele ontkenning beperkt. In haar verweerschrift beschouwt zij de grief van schending van gemeenschapsrecht als volkomen uit de lucht gegrepen, daar uit de bestreden beschikking ten duidelijkste zou blijken dat het in de ruwijzer-gieterij gebruikte schroot wordt vrijgesteld, doch dat deze vrijstelling slechts werd gegeven indien het bewijs geleverd was dat het schroot inderdaad in de gieterij gebruikt werd. Over de door de vennootschap geproduceerde documentatie, zoals bij voorbeeld haar facturen, bewaart de Hoge Autoriteit een absoluut stilzwijgen.

Hierbij zou nog kunnen worden opgemerkt dat bepaalde argumenten van de Hoge Autoriteit moeilijk te verklaren vallen. Voor de periode van 1 mei 1957 tot 30 november 1958 beloopt de rectificatie der opgaven in totaal 1.817 ton, waaronder begrepen 106 ton ontvangen aankoopschroot welke bij vergissing niet werden opgegeven, 364 ton verkocht schroot, die ten onrechte werden afgetrokken, daar zij afkomstig waren uit de voorraad van de geïntegreerde ruwijzer-gieterij en ten slotte 1.347 ton betrekking hebbende op schrootoverdrachten van de staalfabriek aan de gieterij, waarvoor geen voldoende verklaring werd gegeven en die volgens de vennootschap tot de posten behoren welke inderdaad voor de produktie van ijzergietwerk hebben gediend. In haar dupliek echter wijst de Hoge Autoriteit op de overeenstemming tussen enerzijds de hoeveelheden ontvangen schroot welke niet werden opgegeven, daar zij volgens verzoekster voor de gieterij waren bestemd en anderzijds de verhogingen, vermeld in het voorraadboek van de staalfabriek. Zij wijst er op dat voor de periode februari 1957 tot november 1958 beide posten respectievelijk 3.040 en 3.000 ton bedroegen en voor de maand juni 1958 alléén 1.189 en 1.000 ton. Onder deze omstandigheden is het weinig aannemelijk dat de rectificatie over de gehele desbetreffende periode slechts 1.817 ton zou hebben bedragen en 232 ton voor het kwartaal 1 mei tot 31 juli 1958.

Hoewel hier een zekere marge van onzekerheid overblijft, zijn wij geneigd te oordelen dat verzoekster voldoende — niet door de Hoge Autoriteit weersproken — gegevens heeft verschaft om aan te nemen dat de litigieuze posten van 1.055 en 1.347 ton schroot betrekking hebben op door haar in de gieterij gebruikte hoeveelheden, welke uit dien hoofde niet onder de bijdrageplicht vallen.

C — Verzoekster betwist ten slotte het geschatte bedrag van 9.200 ton schroot, door de Hoge Autoriteit beschouwd als een vermeerdering van de voorraden door aankopen, hoewel het hier in werkelijkheid materiaal bestemd voor hergebruik zou betreffen hetwelk werd verkocht, dan wel gebezigd bij de produktie van smeedstukken; deze hoeveelheden vormen

dus eigen omloopschroot en zijn krachtens artikel 4, lid 2, van beschikking 2-57 niet belastbaar.

Deze hoeveelheid, die betrekking heeft op de periode van 1 april 1954 tot 31 januari 1957 werd door de Hoge Autoriteit afgeleid uit hetgeen zij noemt „de balans van binnenkomend en uitgaand schroot" over dezelfde periode. Het betreft hier een document, opgesteld door de Hoge Autoriteit aan de hand van de periodieke opgaven van de vennootschap, nadat het Hof haar de overlegging daarvan had gelast.

Verzoekster verklaart dat zij een hoeveelheid van 20.227 ton niet had opgegeven, daar zij die als eigen omloopschroot beschouwde; de Hoge Autoriteit heeft deze hoedanigheid wel erkend voor 11.027 ton, doch het restant ad 9.200 ton geacht afkomstig te zijn van aankopen, doch zulks, volgens de vennootschap, ten onrechte.

Immers wat het tot verkoop bestemde schroot betreft moet rekening worden gehouden met verliezen door desoxydatie, voor het in de smederij verbruikte schroot, met verliezen in de oven enzovoort. Gaat men hiervan uit, dan kan de totale hoeveelheid voor hergebruik bestemd schroot eindprodukten opleveren van een totaal gewicht van 16.587 ton. Evenwel — steeds nog volgens de bijlagen tot het verzoekschrift — zouden de verkochte smederijprodukten en het verkochte schroot voor hergebruik respectievelijk 4.242 en 10.410 ton bedragen hebben, dat wil zeggen in totaal 14.652 ton. Het verschil, namelijk 1.935 ton, zou ruimschoots worden verklaard uit eigen verbruik in beide bedrijven.

In haar opmerkingen, gemaakt na overlegging van de balans van binnenkomend en uitgaand schroot, heeft de vennootschap een aanvullende verklaring gegeven van de haar ten laste gelegde toeneming der schrootvoorraden en zich daarbij beroepen op een rapport van de Campsider waarin het omloopschroot op 26,9 tot 28,9 % van de produktie in de Italiaanse ijzer- en staalbedrijven wordt geschat. Op grondslag van haar totale produktie welke 155.094 ton bedraagt, had zij derhalve voor het eigen omloopschroot van de staalfabriek een maximale hoeveelheid van 43.000 ton kunnen opgeven; in feite heeft zij slechts 14.127 ton opgegeven, dat wil zeggen 9,1 % van haar produktie; dit verklaart dat zij periodiek een toename, een herschatting, heeft geboekt van haar voorraden — doch deze herwaardering mag niet worden gezien als een poging belastbaar aankoopschroot te camoufleren; het betrof hier wel degelijk in het eigen bedrijf gewonnen schroot. De vennootschap deelt nog mede — hetgeen niet onwaarschijnlijk voorkomt — dat een deel van het eigen omloopschroot niet werd gecontroleerd of gewogen doch zonder meer naar de opslagplaats vervoerd. Zelfs indien men weer bij het door haar opgegeven omloopschroot de onderhavige 9.200 ton optelt, komt men nauwelijks op de helft van het door de Campsider genoemde percentage van het in eigen bedrijf gewonnen schroot en er bestaat derhalve geen grond de litigieuze hoeveelheden als aangekocht te beschouwen.

Gelijk U bekend, werd dit argument bij de mondelinge behandeling herhaald en de raadsman van de Hoge Autoriteit heeft daartegen

opgemerkt dat de 28 % waarop verzoekster zich beroept slechts van toepassing is op bepaalde ondernemingen of bepaalde produktiewijzen, doch niet op de produktiesector waartoe de vennootschap Pugliesi behoort. Het rapport-Campsider zegt evenwel niets van die aard en het bedrag van 28 % wordt daarin aangeduid als een *gemiddeld* percentage.

Bedoeld rapport schijnt ons dan ook voldoende grond op te leveren om aan te nemen dat de 9.200 ton als eigen omloopschroot moet worden beschouwd, dat als zodanig van de bijdrageplicht wordt vrijgesteld. Wij stellen U dan ook voor in deze zin te beslissen.

Ten slotte blijft nog een laatste punt te behandelen namelijk de 364 ton verkocht schroot welke in de bestreden beschikking als ten onrechte in mindering gebracht wordt aangemerkt en als afkomstig van de schrootvoorraad van de geïntegreerde ruwijzer-gieterij. Op dit punt geeft verzoekster slechts een vage verklaring in die zin namelijk dat, ook al telt men die hoeveelheid op bij de litigieuze 9.200 ton waarover zoëven werd gesproken, het eindresultaat toch altijd nog belangrijk lager ligt dan de totale hoeveelheid niet belastbaar schroot. Bovendien zouden deze enkele honderden tonnen in verhouding tot de totale hoeveelheid waarover het hier gaat volkomen te verwaarlozen vallen. Het is duidelijk dat de op dit punt gegeven verklaringen onvoldoende zijn.

Samenvattend zijn wij van oordeel dat van de 10.520 ton welke aanleiding vormden tot rectificatie van de opgaven der vennootschap — en dus mede tot het opleggen aan laatstgenoemde van een bedrag groot 39.329.539 lire — slechts 106 ton, waarvan verzoekster heeft erkend dat zij mede in aanmerking moeten worden genomen, alsmede de 364 ton waarvoor zij geen voldoende verklaringen heeft kunnen geven, voor heffing der bijdrage grond kunnen opleveren.

Waar het thans evenwel om gaat, is de nietigverklaring van de beschikking waarbij de financiële verplichtingen van de vennootschap Pugliesi worden vastgesteld; het beloop van deze verplichtingen kan niet door het Hof worden gewijzigd en voor haar algehele nietigverklaring is het voldoende dat de beschikking op enkele onderdelen onwettig is. Het staat vervolgens aan de Hoge Autoriteit de beschikking opnieuw, doch dan op andere gronden, te nemen.

Wij concluderen :

— tot nietigverklaring van de beschikking van 13 november 1964 waarbij de Hoge Autoriteit van de „Acciaierie e Ferriere Pugliesi" betaling vordert van 39.329.539 lire;
— en tot veroordeling van de Hoge Autoriteit in de proceskosten.